

Kenneth en Iwan

‘Hé, kijk’, zegt Kenneth. ‘Check dat uit, man.’
Kenneth knikt met zijn hoofd naar een groepje meisjes.

Ze staan aan de overkant van de straat en wachten voor het stoplicht.

Ze komen net uit school; dat zie je zo.

Ze hebben allemaal een schooluniform aan; een blauwe spijkerbroek en een blauwe bloes.

Het stoplicht springt op groen en de meisjes steken over.

Pratend en lachend komen ze steeds dichterbij.

‘Wie wou je uitchecken?’ vraagt Iwan.

‘Toch niet mijn zus, hè? Want die is er ook bij.’

‘Echt?’ vraagt Kenneth. ‘Is die kleine Mila één van die lekkere chickies?’

Iwan wil kwaad worden.

Maar dan geeft Kenneth hem gauw een klap op zijn schouder.

‘Relax, man’, zegt hij. ‘Met jouw zus begin ik niks. Maak je geen zorgen.’

De meisjes lopen nu vlak bij de twee jongens.

‘Dag ladies’, roept Kenneth vrolijk. ‘Wat zien jullie er weer sexy uit vandaag.’

De meisjes kijken naar Kenneth en lachen naar hem.

‘Dan moet je ons vanavond eens zien’, zegt één van de meisjes. ‘Als we die saaie schoolkleden niet aanhebben, maar onze minirokjes.’

‘O?’, vraagt Kenneth. ‘Waar zijn jullie dan vanavond? Weer op een feestje?’

De meisjes schudden lachend hun hoofd.

‘Probeer ons maar te vinden’, roepen ze.

‘Paramaribo is niet zo groot. Als je een beetje je best doet, vind je ons wel.’

Dan zijn ze voorbij.

Kenneth grijnst naar Iwan.

‘Jij kunt mooi uitzoeken waar die meiden vanavond heengaan’, zegt hij.

‘Je vraagt het gewoon aan je zus. En dan gaan wij daar ook naartoe.’

Iwan schudt zijn hoofd.

‘Ik ga nergens naartoe vanavond’, zegt hij.

‘Ik moet helpen in de winkel.’

Kenneth en Iwan

‘Ik ga naar huis’, zegt Iwan tegen Kenneth.

‘Blijf nog even, man’, zegt Kenneth. ‘Er komen nog veel meer meisjes langs. Het is nog vroeg.’

Iwan moet lachen.

Ja, dat antwoord had hij kunnen verwachten.

Kenneth vindt dit altijd het mooiste moment van de dag.

Gauw uit school naar de hoek van de Domineestraat.

En dan voor hotel Krasnapolsky gaan staan.

Kijken naar de auto’s die voorbijrijden.

Kijken naar de meisjes die voorbijlopen.

Kletsen met een paar vrienden.

Iwan schudt even zijn hoofd.

‘Ik moet echt nog veel doen’, zegt hij.

‘Wat dan?’, vraagt Kenneth.

Iwan steekt een vinger op: ‘Vanmiddag moet ik mijn oom helpen’, zegt hij.

Hij steekt nog een vinger op: ‘Vanavond moet ik in de winkel helpen.’

En er komt nog een derde vinger bij: 'Ik heb nog niets aan mijn boekverslag gedaan.'

Kenneth zucht.

'Jij geniet niet van het leven', vindt hij. 'Jij bent alleen maar aan het werk. Daar krijg je spijt van.'

Iwan haalt zijn schouders op.

Hij wil net iets terugzeggen, maar dan springt Kenneth ineens de straat op.

Hij holt naar een rode sportauto die voor het stoplicht moet wachten.

Er komt harde muziek uit de open raampjes.

'Hé, matti van me', roept hij tegen de jongen in de rode auto.

De jongen kijkt verbaasd naar Kenneth.

'Gave muziek komt er uit die rode kar van jou', zegt Kenneth.

De jongen grijnst.

'Kan ik een stukje met je meerijden?', vraagt Kenneth. 'Dit is mijn lievelingsnummer.'

Kenneth doet de deur van de rode auto alvast open.

Dan springt het stoplicht op groen.

Snel stapt Kenneth in.

‘Net op tijd’, lacht hij tegen de jongen.

De rode sportauto rijdt meteen hard weg.

Iwan

Iwan kijkt de auto na.

Kenneth zwaait nog naar hem, vanuit het open raampje. Dan gaat de auto de hoek om.

Iwan moet lachen.

Die Kenneth! Hij weet precies hoe hij zijn zin moet krijgen.

Hij kent de leukste meisjes.

Hij gaat om met de coolste jongens.

Iedereen vindt hem tof. En dat is hij ook wel.

Kenneth is altijd vrolijk. Kenneth heeft altijd wel een leuk plan.

Met Kenneth verveel je je geen moment.

Iwan schudt zijn hoofd en loopt weg.

Hij kijkt naar zichzelf in de ramen van het hotel.

Een gewone jongen loopt daar.

Een gewone jongen van 15.

Niet groot, niet klein, niet dik, niet dun.

Bruine huid, steil zwart haar, bruine ogen.

Gewoon is hij, heel erg gewoon.

Heel anders dan Kenneth.

Kenneth is echt een mooie donkere jongen,
met een lang, slank lijf.
Hij ziet er ook altijd goed uit in zijn dure kleren.
Broeken van G-star, shirts van Calvin Klein,
schoenen van Nike.
Iwan begrijpt niet hoe Kenneth dat allemaal
betaalt.
Hij heeft niet eens een baantje!
Nou ja, misschien krijgt hij veel zakgeld; dat zou
kunnen.

Iwan krijgt geen zakgeld van zijn ouders.
'Geld krijg je niet, dat moet je verdienen',
zegt zijn vader altijd.
Daarom heeft Iwan ook twee baantjes.
Iedere middag helpt hij zijn oom, die klokken en
sieraden repareert.
En iedere avond helpt hij in de winkel van zijn
ouders.

Iwan

Iwan stapt in het busje met nummer vier erop.

Mooi, de bus is bijna vol.

Als alle plaatsen bezet zijn, gaat de bus weg.

Niet eerder.

‘Hé, Iwan’, klinkt het vrolijk van achteren.

Iwan draait zich om en grijnst naar Mila,
zijn zus.

‘Hi’, zegt hij.

Het meisje naast Mila lacht tegen hem.

‘Hi’, zegt zij ook.

Dan stappen er nog drie mensen in.

Het busje is vol en rijdt weg.

Iwan kijkt nog eens achterom, naar zijn zus en
het meisje naast haar.

Hij heeft dat meisje nog nooit gezien.

Ze is best mooi.

Rommelig blond haar, lichtbruine huid, blauwe
ogen.

Op de Anton Dragtenweg vraagt het meisje of de
chauffeur wil stoppen.

Ze stapt uit, bij een groot wit huis.
'Dag Mila', zegt ze tegen Iwans zus.
Tegen Iwan glimlacht ze even.
Dan rijdt het busje weer verder.

Twintig minuten later stappen Iwan en Mila ook uit. Niet voor een groot wit huis, maar bij een smal zandpad.

Met hun tassen over hun schouder lopen ze samen het zandpad af.

Links en rechts staan kleine houten huisjes tussen groene bomen.

Hoge mahonybomen, brede palmbomen, rode flamboyantbomen.

Voor de huisjes zitten mannen te roken.

'Wie was dat meisje?', vraagt Iwan aan zijn zus.

Mila weet meteen wie Iwan bedoelt.

'Elise', zegt ze. 'Ze zit nog maar kort in mijn klas.'

'Ik heb haar nog nooit gezien', zegt Iwan.

Mila schudt haar hoofd. 'Dat kan wel', zegt ze.

'Elise is steeds door haar vader naar school gebracht. En opgehaald. Met een dure auto, boi!'